

[Korsgaard.]

Den Lettelse, man giver dem i Øjeblikket, viser sig da ogsaa at være af en saadan Art, at hvis Selskabet ved en senere Lejlighed maa trække paa sine Reservefonds for at skaffe Aktionærerne et saadant Udbytte, som Selskabet maa mene, de er berettigede til, bliver det straffet for tidligere at have taget en Lempelse. Jeg maa altsaa mene, at den Lempelse, man har givet, i sin Virkning har været af en saadan Art, at den i Virkeligheden er betydningsløs. Derimod tror jeg afgjort, at en Bestemmelse som den, der foreslaas af Finansministeren, at Reservefonden betragtes som Aktiekapital, vil kunne faa sin store Betydning i Retning af at fremelske Opsparingstilbøjeligheden indenfor Selskaberne. Det kan ogsaa bevises med Tal, at saaledes som Loven er i Øjeblikket, er det ligefrem pengeomæssig set strafværdigt at lægge op, idet Beskatningen med de Former, den har, ligefrem giver Straf for Opsparing, i Stedet for at Tendensen burde være den modsatte.

Jeg maa altsaa sige, at jeg hilser med stor Tilfredshed, at den højtærede Finansminister har optaget denne Bestemmelse i sit Lovforslag. Af Venstres ærede Ordfører udtaltes der jo om dette Punkt en vis Betænkelse, og navnlig vel en Betænkelse ved at give en Bestemmelse af den Art tilbagevirkende Kraft. Det forekommer mig, at det er en daarlig Moral, der ligger bagved en Betænkelse af den Art. Naar et Selskab paa dette Omraade gennem Aarene har gjort det gode, som Oplægning erhvervsmæssigt saa afgjort er, forekommer det mig, at det vilde være besynderligt at sige til det: Ja, men I gjorde det paa en Tid, da I ikke kunde være sikre paa at faa noget for det; saa nu maa I heller ikke faa noget for det. Det er efter min Mening ikke nogen god Moral. Det er heller ikke Udtryk for nogen god Moral, naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg opkaster Spørgsmaalet: Hvad vil Selskabet Store Nordiske kunne have i Fortjeneste, naar et Lovforslag af denne Art bliver gennemført? Det er en Appel til Instinkterne: Overfor den, som har meget, skal man ikke være betænkelig ved at tage godt fat. Det afgørende i Princippet her maa være: Er det en for Samfundslivet forstandig Ting at fremelske Opsparing, eller er det det ikke? Og er det en forstandig Ting, om man finder sig i, at et eller andet Selskab faar en øjeblikkelig, eventuel fremtidig Fordel deraf? Og saa maa man i øvrigt ikke glemme, at de, man her vil hjælpe, ikke er Enkeltpersoner, men Selskaber, af hvis Indtægter der finder

Dobbeltbeskatning Sted. Det, man altsaa vil gøre, er ikke at hjælpe den enkelte Person, men at tage de værste Udløbere af Dobbeltbeskatningens i og for sig omtvistelige Tilladelighed bort.

Men jeg hilser altsaa med Tilfredshed, at den højtærede Finansminister har foreslaaet Bestemmelser som de her angivne, og haaber, at det vil lykkes ham at gennemføre dem. Og med Hensyn til det første har jeg allerede udtalt, at selv om Lovforslaget ikke helt tilfredsstiller os, maa vi dog hævde, at det er saa godt, at det efter vor Opfattelse er et særligt Forhandlingsgrundlag.

P. Munch: Den højtærede Finansminister har neppe gjort Regning paa fra vor Side at høste en saadan Tilslutning som den, den ærede sidste Taler af et oprigtigt Hjerte gav ham. Den højtærede Finansminister har med dette Lovforslag angivet to forskellige Formaal: det ene at bringe Formuesbeskatningen og Selskabsbeskatningen ned med et Beløb af 13 Mill. Kr. om Aaret, det andet at tage særligt Hensyn til Formuer, der giver ringe Udbytte. Med Hensyn til det første af disse Formaal kan vi ikke billige, at man udtager Formueskatten som den Skat, der skal modtage den første, ja foreløbig den eneste Lempelse, der bliver Tale om paa Baggrund af den Nedsættelseslovgivning, der gennemførtes i Fjor. Det er ganske vist sagt af den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Hagbart Berg) i Gaar, at det radikale Venstre ligesom Socialdemokratiet, naar det var i Opposition, tog en anden Stilling til indirekte Beskatning, end naar det var Regeringsparti, og den ærede Ordfører har mindet om Krigsperioden. Jeg maa da understrege, at det, der foregik i Forholdet mellem direkte og indirekte Beskatning i Krigsperioden, var, at vi gik over fra en Tilstand, hvor den direkte Beskatning bar den ene Trediedel af Statens Udgifter, til en Tilstand, hvor den bar to Trediedele. Og det, der er sket i Aarene efter den radikale Regerings Forsvinden, er, at den direkte Beskatning atter er gaaet ned til at bære den ene Trediedel af Udgifterne. Noget af den Bevægelse, som er foregaaet, skyldes Forhold med Hensyn til Indkomsterne, som er uafhængige af selve Dagens Lovgivning. Men en meget væsentlig Del af Forskydningen beror ogsaa paa, at man gennem selve Lovgivningen har formindsket den direkte Beskatning og forøget den indirekte i de Aar, den nuværende Finansminister har haft Ledelsen. Det andet Formaal: at tage noget Hensyn til, at visse